

Arrest

nr. 170 517 van 27 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
In eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordiger van
1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en handelend als wettelijke vertegenwoordiger van X en X, die allen verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 9 maart 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 2 december 1974.

De tweede verzoekende partij verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 8 augustus 1997.

De derde verzoekende partij verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 oktober 1995.

De tweede en derde verzoekende partij zijn de kinderen van de eerste verzoekende partij.

Op 1 februari 2010 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 6 april 2010 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 4 mei 2010 tekenen de verzoekende partijen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 27 juli 2010 met nummer 46 726 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 mei 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onvankelijk wordt verklaard.

Op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 13 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), in hoofde van de eerste verzoekende partij.

Op 25 september 2013 bevalt de tweede verzoekende partij van een dochter, A.T.

Op 9 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot 25 november 2011.

Op 22 november 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 19 februari 2015 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.11.2013 werd ingediend door.

A.(...) A.(...) (RR. (...))

Geboren op 02.12.1974

Wettelijke vertegenwoordiger van:

A.(...) K.(...)

Geboren op 08.08.1997 te Kumanova

Meerderjarige zoon:

A.(...) A.(...)

Geboren te Kumanovo op 27.10.1995

Nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 30.07.2010 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk net geen zes maanden - was ook met van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig legaal verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers waren steeds op de hoogte van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Bovendien werd hen op 20.08.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene verklaart dat haar minderjarige dochter een relatie heeft met mijnheer T.(...) A.(...) (R.R. (...)), die over verblijfsrecht beschikt in België. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar hun land kunnen terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Ook het feit dat haar minderjarige dochter en haar partner intussen samen een kindje, T.(...) A.(...) (R.R. (...)), hebben vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkenen niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. We stellen vast dat de vader van het kind niet samenwoont met betrokkenen en dat er dus geen sprake is van een gezinscel. De loutere verklaring dat de vader van het kind officieus zou inwonen bij betrokkenen, kan niet aanvaard worden. Het gaat hier om een loutere verklaring, zonder enige vorm van bewijs en dit is niet voldoende om te kunnen spreken van een gezinscel. Bovendien merken we op dat deze verplichting een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "de Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke schending om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639); De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art.8.

De advocaat van betrokkenen verwijst naar een aan aanvraag 9ter, ingediend op 04.05.2010, die nog lopende zou zijn. Echter uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat deze aanvraag reeds op datum van 24 06 2013 ongegrond werd afgesloten Dit element kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien stellen we vast dat de zoon van betrokkene meerderjarige is en dus niet meer schoolplichtig. Tenslotte legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat haar kinderen schoolgaand zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 22 van de Belgische Grondwet en artikel 3 van het internationaal Verdrag . voor de Rechten van het Kind dat stelt dat de administratie bij het nemen van beslissing steeds het belang het kind voorop dient te stellen. Echter, we merken op dat betrokkenen niet aantonen dat de belangen van he kind geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is immers met noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind (RvV nr. 107.495 d.d. 29.07.2013). Bovendien, stellen we vast dat er geen samenwoning is met de vader van het kind en dat er geen sprake is van een effectieve gezinscel. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat er affectieve en/of financiële banden zijn tussen vader en kind. Het louter voorleggen van een geboorteakte en een zelfgeschreven verklaringen zijn niet voldoende als bewijs voor affectieve en/of financiële banden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie (met name dat betrokkenen werkbereid zijn en onmiddellijk aan de slag zouden kunnen, dat ze de taal geleerd zouden hebben, dat ze getuigenverklaringen voorleggen, evenals een inburgeringsattest, schoolattesten en een attest maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Tot slot verwijzen betrokkenen nog naar verklaringen van het Belgisch Verbond van Ondernemers en de uitspraken gedaan in kader van het formatieberaad, waarin gesteld wordt dat er een tekort aan arbeidskrachten - en reserves zal komen op de Belgische arbeidsmarkt. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Op 2 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), in hoofde van de eerste en de derde verzoekende partij.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoekende partijen menen eveneens dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“De dienst vreemdelingenzaken is gebonden door internationale verdragen die de Belgische staat heeft geratificeerd. Verzoekers verwijzen in casu naar artikel 8 EVRM die directe en bindende werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Verzoekers stellen vast dat hun verwijdering een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verzoekers stellen tevens vast dat verwerende partij niet heeft geantwoord op de motieven die zij hebben aangebracht in hun aanvraag 18 november 2014. Enkel op blad 4 lid 4 van de beslissing staan 11 regels gedruk over de toepassing van artikel 8 EVRM. Dit betreft echter geen antwoord op de motieven die verzoekers hebben aangebracht.

Verzoeker toont de schending aan:

Verzoeker weet en beseft dat the convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in België. België has the power to expel verzoeker. However, de beslissing in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say justified by a pressing social need and in particular proportionate to the legitimate aim pursued.

Verzoeker zal aantonen dat artikel 8 EVRM geschonden kan worden indien er geen positieve verbintenis wordt genomen ten opzichte van verzoeker (optredend in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigster van haar dochter K.(...)).

a) familieleden aanwezig?

Het hof heeft echter geen definitie van het gezinsleven.

Het staat echter wel vast dat de dochter van verzoeker, K.(...) wel degelijk een familieleden heeft met haar pas geboren kind A.(...) T.(...). Zoals hierboven gesteld heeft de jonge vader A.(...) T.(...) een verblijfsrecht voor onbepaalde duur. Hij heeft dit verblijfsrecht ontvangen via de regularisatie campagne van 15 september 2009 tot 15 december 2009.

De jonge vader A.(...) T.(...) woont officieel nog te (...) bij zijn ouders en 8 broers en zussen. Doch officieus woont hij in bij zijn vriendin, moeder van zijn kind te (...).

Tezamen met K.(...), de moeder van K.(...) (verzoeker) neemt hij zijn verantwoordelijkheid om voor zijn dochter te zorgen.

Het weze duidelijk dat er in casu sprake is van een familieleden tussen enerzijds de minderjarige K.(...) (voor wie verzoeker in rechte optreedt) en haar kind A.(...) (die een verblijfsrecht heeft voor onbepaalde duur) en anderzijds tussen K.(...) en haar vriend (vader van het kind) A.(...) T.(...)

Dus een gezinsleven staat vast.

b) Bestaat er een inmenging en proportionaliteit

Verzoeker en dus ook de minderjarige K.(...) zal het grondgebied moeten verlaten op 25 november 2013 indien het bevel om het grondgebied dd. 13 augustus 2013 te verlaten niet zal worden verlengd.

Het weze duidelijk dat K.(...) haar gezinsleven niet meer zal kunnen uitoefenen met enerzijds haar kind Angelina en anderzijds met haar vriend A.(...) T.(...).

Om deze inmenging te voorkomen kan de dienst vreemdelingenzaken inderdaad een verblijfsrecht toe kennen aan verzoeker en dus ook aan K.(...) zodat zij haar familieleden kan verder zetten zodat er geen inmenging is van de overheid.

Verzoeker is er zich van bewust dat article 8 does not entail a general obligation for a state to respect immigrants choice of the country of their residence and to authorise family reunion in its territory. Nevertheless, in a case which concerns family life as well as immigration, the extent of a state's obligations to admit to its territory relatives of persons residing there will vary according to the particular circumstances of the persons involved and the general interest.

Het is duidelijk dat bij het niet nemen van een positieve beslissing tot verblijfsrecht inderdaad er een schending is van het gezinsleven van K.(...) die in strijd kan zijn met artikel 8 EVRM..

Het is de dienst vreemdelingenzaken die in casu beslist over het feit om aan verzoeker een machtiging tot verblijf te verlenen van meer dan drie maanden. Derhalve is het de dienst vreemdelingenzaken die de belangen van de Belgische maatschappij dient af te wegen tegen het belang van verzoeker zodat zij in België kan verblijven voor langer dan drie maanden.

Er is een nood aan jonge werkrachten zeker in knelpunt beroepen zoals de verzorgingssector. Ook in België is l'implosion démographique est un fait incontestable. Le nombre de personnes quittant le

marché de l'emploi est supérieur à celui de ceux qui viennent s'y ajouter. Nonobstant la crise, il existe encore toujours un manque de personnel.

Verzoeker en haar dochter wonen op heden al bijna 4 jaar in België. Tijdens deze 4 jaar hebben zij de taal geleerd. Verzoeker haar zelf, zal bij een positieve beslissing onmiddellijk aan de slag kunnen gaan zodat zij geen onredelijke belasting zal vormen voor het sociaal bijstandstelsel. Ook de jonge K.(...), die op heden nog naar school gaat, zal binnen kort haar kunnen bewijzen op de arbeidsmarkt. Derhalve zullen de investeringen die de maatschappij gedurende bijna 4 jaar in K.(...) heeft gestoken niet verloren gaan. Integendeel door het genoten onderwijs zal zij via werk kunnen bijdragen aan de maatschappij. Het zal de dienst vreemdelingen zaken zeker niet ontgaan dat ondanks de werkloosheid een groot tekort is aan arbeidskrachten. Zeker arbeidskrachten in de gezondheidssector teneinde de vergrijzing op te vangen. K.(...) is wel degelijk geschikt om verzorgend werk te verrichten. Derhalve is K.(...) toe te laten tot verblijf op het grondgebied een aanwinst. Vanaf het ogenblik zij 19 jaar zal zijn, zal zij onmiddellijk ingeschakeld kunnen worden in de verzorgingssector.

Door verzoeker een machtiging tot verblijf te geven voor meer dan drie maanden wordt een schending van artikel 8 EVRM uitgesloten. Door deze machtiging kan verzoeker verder haar gezinsleven beleven. De toetst bij artikel 8 bestaat erin dat zowel de belangen van de Staat als deze van het individu tegen elkaar afgewogen dienen te worden. Zoals blijkt uit het bovenstaande wordt bij een positieve verplichting die artikel 8 inhoudt (zijnde de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden) de belangen van België bevordert. Verzoeker en haar dochter K.(...) kan tewerkgesteld worden in de verzorgingssector: een knelpunt beroep, verzoekers dochter is jong en kan daardoor heel veel bijdragen aan de Belgische economie. Ook de belangen van verzoeker worden gevrijwaard doordat zij verder zijn gezinsleven kan beleven.

Verzoeker wordt met zijn zienswijze bijgestaan door het Hof in Strasbourg dat in zijn arrest 23218/94 dd 19 februari 1996 (Gill vs Switserland). Aldaar stelt het Hof: The present case concerns not only family life but also immigration, and the extent of a state's obligation to admit to its territory will vary according to particular circumstances of the persons involved and the general interest.

Derhalve dient het privéleven van verzoeker en in het bijzonder haar dochter K.(...) beschouwd te worden als een buitengewone omstandigheid.

Doordat verzoekers duidelijk hebben aangetoond dat een terugkeer om aldaar de aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM, en dat verwerende partij geen enkel nuttig, deugdelijk en correct motief hiertegen inbrengt dient de beslissing te worden vernietigd.

Het middel is derhalve gegrond."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het eerste middel van de verzoekende partijen:

"Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu haar minderjarige dochter een gezinsleven heeft met de heer T.(...) A.(...), die over een verblijfsrecht beschikt in België en met wie zij een kind heeft. Hun relatie zou bewezen zijn, nu zij officieus samenwonen. Indien zij van het grondgebied wordt verwijderd, kan zij haar gezinsleven niet meer verderzetten. In het geval verzoekster daarentegen zou worden gemachtigd tot verblijf kunnen zij en haar dochter tewerkgesteld worden in de verzorgingssector, wat een knelpuntberoep zou zijn in België.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing, aangaande het in de aanvraag aangevoerde artikel 8 EVRM, het volgende wordt gemotiveerd:

"Betrokkene verklaart dat haar minderjarige dochter een relatie heeft met (...) mijnheer T.(...) A.(...)(R.R. (...)), die over verblijfsrecht beschikt in België. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Ook het feit dat haar minderjarige dochter en haar partner intussen samen een kindje, T.(...) A.(...)(R.R. (...)), hebben, vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkenen niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. We stellen vast dat de vader van het kind niet samenwoont met betrokkenen en dat er dus geen sprake is van een gezinscel. De loutere verklaring dat de vader van het kind officieus zou inwonen bij betrokkenen, kan niet aanvaard worden. Het gaat hier om een loutere verklaring, zonder enige vorm van bewijs en dit is niet voldoende om te kunnen spreken van een gezinscel. Bovendien merken we op dat deze verplichting een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8."

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift te herhalen wat zij reeds uitgebreid uiteenzette in haar aanvraag tot machtiging van verblijf overeenkomstig artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Zij laat de motieven van de bestreden beslissing echter geheel onbesproken, waardoor zij de door haar voorgehouden schendingen niet aannemelijk maakt.

Verzoekster betwist met haar herhaald betoog klaarblijkelijk niet dat de terugkeer naar het land van herkomst slechts een tijdelijke scheiding betreft die niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat haar dochter, om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van haar relatie, zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980, dat het dochter en de partner bovendien apart wonen en dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaring dat zij officieus zouden samenwonen en dat een loutere verklaring, zonder enige vorm van bewijs, niet voldoende is om te kunnen spreken van een gezinscel.

Aangaande verzoeksters uiteenzetting omtrent haar werkbereidheid in de zorgsector, wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

"De elementen van integratie (met name dat betrokkenen werkbereid zijn en onmiddellijk aan de slag zouden kunnen, dat ze de taal geleerd zouden hebben, dat ze getuigenverklaringen voorleggen, evenals een inburgeringsattest, schoolattesten en een attest maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Tot slot verwijzen betrokkenen nog naar verklaringen van het Belgisch Verbond van Ondernemers en de uitspraken gedaan in kader van het formatieberaad, waarin gesteld wordt dat er een tekort aan arbeidskrachten –en reserves zal komen op de Belgische arbeidsmarkt. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

Ook die motieven laat verzoekster geheel onbesproken en beperkt andermaal tot een herhaling van wat zij reeds uiteenzette in haar aanvraag.

Verzoekster maakt derhalve de door haar voorgehouden schending niet aannemelijk. Zij maakt geenszins aannemelijk als zou verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing zijn gekomen.

De materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Het eerste middel is ongegrond."

2.1.3 De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens worden de feitelijke overwegingen weergegeven in de bestreden beslissing. De gemachtigde stelt dat de verzoekende partijen zich niet meer op de instructie van 19 juli 2009 kunnen beroepen aangezien deze vernietigd is geweest, waardoor de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. De gemachtigde is van mening dat

de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Ze wijst op de duur van de asielpprocedure van de verzoekende partijen en dat deze niet als onredelijk lang beschouwd kan worden. De gemachtigde wijst de verzoekende partijen op hun precare verblijfssituatie en dat dit element niet kan worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. In de bestreden beslissing wordt er op gewezen dat de relatie van de tweede verzoekende partij met de heer A.T., en het feit dat zij een gemeenschappelijk kind hebben, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden. De gemachtigde stelt immers dat een aanvraag in het land van herkomst maar een tijdelijke scheiding inhoudt en dat er geen gezinscel aanvaard kan worden in hoofde van de tweede verzoekende partij en de heer A.T. In de bestreden beslissing wordt dan ook gesteld dat er geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

In de bestreden beslissing wordt verder gewezen op het feit dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet reeds afgesloten is en dat dit dus geen buitengewone omstandigheid is. Het schoollopen van de tweede en derde verzoekende partij wordt ook niet weerhouden als buitengewone omstandigheid daar niet wordt aangetoond dat zij geen scholing zullen vinden in het land van herkomst. De gemachtigde stelt dat er geen schending is van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 22 van de Grondwet, daar er rekening wordt gehouden met het hoger belang van het kind. Er wordt immers gemotiveerd dat er geen gezinscel bestaat tussen de tweede verzoekende partij en haar kind met de heer A.T. De verzoekende partijen hebben geen bewijzen voorgelegd die de affectieve en/of financiële banden tussen het kind en de heer A.T. aantonen. De gemachtigde aanvaardt eveneens de elementen van integratie, zoals werkbereidheid, het leren van de taal, getuigenverklaringen en verschillende attesten, niet als een buitengewone omstandigheid omdat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag. Tot slot stelt de verwerende partij dat indien de verzoekende partijen in België wensen te werken, zij de nodige vergunningen kunnen aanvragen via de geijkte weg.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden wanneer zij stellen dat de verwerende partij niet heeft geantwoord op de elementen inzake de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij met deze elementen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partijen maken een schending van de formele motiveringsplicht niet aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. De verzoekende partijen voeren de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Deze bepaling bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging

van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partijen een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoeren in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partijen, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, dienen minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven, in de zin van artikel 8 EVRM, waarop zij zich beroepen. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

In casu beroepen de verzoekende partijen zich op een schending van het recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip 'familie- en gezinsleven', die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd omtrent de relatie van de tweede verzoekende partij en de heer A.T. en een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM:

"Betrokkene verklaart dat haar minderjarige dochter een relatie heeft met mijnheer T.(...) A.(...) (R.R. (...)), die over verblijfsrecht beschikt in België. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar hun land kunnen terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Ook het feit dat haar minderjarige dochter en haar partner intussen samen een kindje, T.(...) A.(...) (R.R. (...)), hebben vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkenen niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. We stellen vast dat de vader van het kind niet samenwoont met betrokkenen en dat er dus geen sprake is van een gezinscel. De loutere verklaring dat de vader van het kind officieus zou inwonen bij betrokkenen, kan niet aanvaard worden. Het gaat hier om een loutere verklaring, zonder enige vorm van bewijs en dit is niet voldoende om te kunnen spreken van een gezinscel. Bovendien merken we op dat deze verplichting een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat de vermeende schending van art.8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “ de Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke schending om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr 42.039; RvS 20 juli 1994, nr 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639); De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art.8.

(...)

Betrokkenen beroepen zich op artikel 22 van de Belgische Grondwet en artikel 3 van het internationaal Verdrag . voor de Rechten van het Kind dat stelt dat de administratie bij het nemen van beslissing steeds het belang het kind voorop dient te stellen. Echter, we merken op dat betrokkenen niet aantonen dat de belangen van he kind geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is immers met noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind (RvV nr. 107.495 d.d. 29.07.2013). Bovendien, stellen we vast dat er geen samenwoning is met de vader van het kind en dat er geen sprake is van een effectieve gezinscel. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat er affectieve en/of financiële banden zijn tussen vader en kind. Het louter voorleggen van een geboorteakte en een zelfgeschreven verklaringen zijn niet voldoende als bewijs voor affectieve en/of financiële banden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De verwerende partij aanvaardt het gezinsleven van de tweede verzoekende partij met de heer A.T. niet omdat zij stelt dat de heer A.T. niet samenwoont met de tweede verzoekende partij. De verzoekende partijen verklaren immers in hun aanvraag dat de heer A.T. “*officieus*” bij hen woont, maar brengt hier geen bewijzen van aan. De verzoekende partijen tonen tevens niet aan dat de heer A.T. een affectieve/financiële band heeft met de tweede verzoekende partij of met haar kind.

De verzoekende partijen betwisten deze motivering en stellen in hun verzoekschrift dat er wel sprake is van een gezinsleven tussen de tweede verzoekende partij en de heer A.T. De Raad stelt echter vast dat zij in hun verzoekschrift woord voor woord dezelfde elementen aanhalen als in hun aanvraag op grond van 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat samenwoning geen absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen ouder en kind (EHRM 21 juli 1988, Berrehab/Nederland, § 21; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30), noch een absolute vereiste voor het vaststellen van een gezinsleven tussen een koppel. Het feit dat een koppel niet samenwoont, omwille van professionele of sociale redenen, doet op zich geen afbreuk aan de stabiliteit van een relatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 65). Het feit dat de tweede verzoekende partij en haar minderjarig kind geen samenwoning hebben met de vader van het minderjarig kind is op zich niet voldoende om geen gezinsleven te aanvaarden.

De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verder ingaat op andere elementen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt immers ook dat andere factoren kunnen worden voorgelegd om aan te tonen dat de relatie tussen de natuurlijke vader en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren zoals de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland, de erkenning van het kind door de vader, de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, § 43-45, EHRM 1 juni 2004, L/Nederland, § 36). *In casu* wordt in de bestreden beslissing gesteld dat deze elementen niet aangehaald, laat staan bewezen worden door de verzoekende partijen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geen nieuwe bewijsstukken hebben neergelegd bij hun verzoekschrift waaruit een affectieve band tussen vader en kind kan blijken, noch zijn er financiële gegevens neergelegd waaruit kan blijken dat de vader financieel mee instaat voor het kind. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de heer A.T. het kind op 6 september 2013 erkend heeft bij de stad Antwerpen. Buiten enkele getuigenverklaringen kunnen er geen andere bewijzen

gevonden worden die wijzen op een reële band tussen vader en kind of tussen de heer A.T. en de tweede verzoekende partij. De verzoekende partijen weerleggen met hun betoog de motieven van de bestreden beslissing niet. De vaststelling van verwerende partij dat er geen gezinsleven bestaat, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, is zorgvuldig en kennelijk redelijk. De verzoekende partijen kunnen dus gevolgd worden waar zij stellen dat er geen belangenafweging heeft plaatsgevonden, al is dit wel enkel omdat een beschermenswaardig gezinsleven niet wordt aangetoond, waardoor de verwerende partij geen belangenafweging dient te maken.

De verzoekende partijen beroepen zich echter ook op een beschermenswaardig privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Zij voeren hierbij hun vierjarig verblijf, hun werkbereidheid en het feit dat ze taal kennen aan waardoor zij zouden kunnen bijdragen door te werken in knelpuntberoep.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot deze elementen het volgende gemotiveerd:

“De elementen van integratie (met name dat betrokkenen werkbereid zijn en onmiddellijk aan de slag zouden kunnen, dat ze de taal geleerd zouden hebben, dat ze getuigenverklaringen voorleggen, evenals een inburgeringsattest, schoolattesten en een attest maatschappelijke oriëntatie) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Tot slot verwijzen betrokkenen nog naar verklaringen van het Belgisch Verbond van Ondernemers en de uitspraken gedaan in kader van het formatieberaad, waarin gesteld wordt dat er een tekort aan arbeidskrachten - en reserves zal komen op de Belgische arbeidsmarkt. Indien betrokkenen een verblijfsvergunning wensen te verkrijgen omdat zij alhier wensen te werken, dienen zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

Hieruit blijkt een impliciete belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. Er is in het bijzonder nagegaan of het privéleven van de verzoekende partijen, zoals kenbaar gemaakt aan de verwerende partij in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt dat rechtvaardigt dat de aanvraag in België ingediend kan worden. De Raad beklemtoont dat buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omstandigheden zijn die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het aantonen van buitengewone omstandigheden mag niet worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. *In casu* maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat hun privéleven een omstandigheid vormt die het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Gelet op het voorgaande maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991, van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. De verzoekende partijen menen dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing.

2.2.1. De verzoekende partijen adstrueren hun tweede middel als volgt:

“De kern van de motivering van de bestreden beslissing stelt: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De motivering komt hierop naar dat de dienst vreemdelingenzaken de buitengewone omstandigheden zoals aangehaald in hun verzoek tot machtiging tot verblijf dd. 18 november 2013 (en niet zoals verkeerdelijk vermeld op de bestreden beslissing 22 november 2013) op pagina 3 tot 7 niet weerhouden worden.

Verzoekers stellen vast dat de bestreden beslissing enkel een samenvattende opsomming geeft van de elementen die een buitengewone omstandigheid uitmaken die verzoekers hebben opgesomd in hun aanvraag dd. 18 november 2013.

In de bestreden beslissing is er geen enkel reden terug te vinden waarom de aangehaalde elementen (artikel 8 EVRM, artikel 22 bis Belgische Grondwet, prangende humanitaire situatie, artikel 7 bis Belgische Grondwet) niet volstaan om als buitengewone omstandigheid te worden aanvaard. Van verwerende partij mag verwacht worden dat zij in concreto een afweging maakt en beoordeelt of de aangevoerde buitengewone omstandigheden als grond voor de ontvankelijkheid van de aanvraag conform artikel 9 bis kunnen worden aangenomen. In de motieven van de bestreden beslissing kan dergelijke afweging niet worden teruggevonden. De bestreden beslissing beperkt zich er toe tot het opsommen van de elementen aangehaald in de aanvraag en evenmin uitlegt waarom de inde bestreden beslissing opgesomde elementen geen elementen vormen die op zich een grond kunnen uitmaken als buitengewone omstandigheid.

Verzoekers vragen zich wel degelijk af welke de motieven zijn waarom hun elementen die zij hebben opgesomd als buitengewone omstandigheid niet weerhouden worden. Verzoekers is van oordeel dat de bestreden beslissing Geen afweging maakt

Er wordt niet uitgelegd in de bestreden beslissing waarom de opgesomde elementen geen elementen vormen die een buitengewone omstandigheid uitmaken.

Een louter herhalen van de elementen opgesomd in het verzoek van 18 november 2013 en daarop enkel stellen de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid is geen motivering. Verzoeker heeft het recht te weten, indien de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken welke elementen dan wel voldoende zijn om de spreken van buitengewone omstandigheden zodat de aanvraag minsten ontvankelijk wordt verklaard. Verzoekers zouden zich kunnen verzoenen met de bestreden beslissing in verwerende partij haar maatstaf kenbaar zou willen maken waarop zij de aangehaalde elementen tegen overplaatst om te beslissen dat deze geen buitengewone omstandigheden vormen.

Verzoekers hebben verwezen naar artikel 8 EVRM dat voor hen wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt die de aanvraag in België ontvankelijk maken. Doch gewoon stellen dat dit niet van toepassing is, is geen deugdelijk motief (zie eerste middel), verzoekers hebben nooit gesteld dat het schoolgebeuren op zich een buitengewone omstandigheid zou zijn toch in de voorlaatste paragraaf van blad 2 blijkt dat de dienst vreemdelingenzaken die element wel aanhalen als buitengewone omstandigheid, verzoekers hebben nooit gezegd dat hun machtiging tot verblijf conform artikel 9 ter op zich een buitengewone omstandigheid zou zijn (blad 2 lid 5), de geboorte kleinkind A.(...) kind van de minderjarige dochter van verzoeker op zich een buitengewone omstandigheid zou zijn (blad 2 lid 2, hun lang verblijf op het grondgebied op zich een buitengewone omstandigheid zou zijn (blad 1 lid 3), ...

De buitengewone omstandigheden bevatten niet enkel het geïsoleerd schoolgebeuren van de 2 minderjarige kinderen (nu een meerderjarig kind), hun lang legaal verblijf (door te wachten op de beslissing artikel 9 ter - meer dan 3 jaar), de verlening van het uitwijzingsbevel, de geboorte van het kleinkind A.(...) uit de schoot van de minderjarige K.(...), ... Indien verwerende partij de aanvraag van 18 november 2013 goed en aandachtig zou besturen zou zij zien en erkennen dat de buitengewone omstandigheid er uit bestaat uit de volledigheid van hun leven. Tevens dienen de belangen van verzoekers afgewogen te worden tegen de belangen van de maatschappij en de vele facetten van het volledige leven vormen een buiten gewone omstandigheid. Niet zoals verwerende partij laat uitschijnen een geïsoleerde feiten en zaken die zich hebben voorgedaan, ... Het is het volledige weefsel op zich dat de buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Bovendien werd op 25 november 2015 een nieuw aangetekend schrijven verstuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken naar de sectie verlening uitwijzingsbevel (stuk 4). In de bestreden beslissing wordt geen gewag gemaakt van het feit dat naast de artikel 9 bis opgestuurd op 18 november 2013, dus voor het einde der verlening van het uitwijzingsbevel, nogmaals een verlening werd aangevraagd.

Dit de dienst vreemdelingenzaken als openbare dienst het dossier niet volledig te bestuderen en alles die zich in het dossier bevindt op 2 februari 2015 te bestuderen en hieruit een redelijke beslissing te distilleren? Dit is het zorgvuldigheidsbeginsel, een beginsel van behoorlijk bestuur die bij niet naleving de nietigheid van de beslissing met zich meebrengt.

Indien verwerende partij zegt dat de brief van 25 november 2013 zich niet in het administratief dossier bevindt, is dit niet ter verantwoordelijkheid te leggen van verzoekers. Met hun stuk 4 tonen zij wel degelijk aan dat er een aangetekende zending werd verstuurd op 25 november 2013 (dus voor het verstrijken van de verlening van het uitwijzingsbevel) naar verwerende partij 'dienst verlening uitwijzingsbevel'. Dus op heden wachten verzoekers nog steeds op de beslissing verlening uitwijzingsbevel die aan verwerende partij werd overgemaakt op 25 november 2013.

Hiervan is niks terug te vinden in de bestreden beslissing. Derhalve heeft verwerende partij niet alle elementen in consideratie genomen bij het nemen van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd derhalve niet nageleefd.

Een loutere herhaling van de aangebrachte elementen volledig geïsoleerd in de bestreden beslissing en hieruit afleiden dat er geen sprake is van buitengewone omstandigheid is geen motivering die de toetst met artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 doorstaat.

Als laatste punt willen Verzoeker voor hun beroep echter verwijzen naar instructie van 19 juli 2009. Verzoekers zijn op de hoogte dat dit geen wettelijke tekst is. Niettemin zijn verzoekers ervan overtuigd dat deze instructie niet zomaar door de dienst vreemdelingenzaken naast zich neer gelegd kan worden.

Verzoeker legt het beleid van de dienst vreemdelingenzaken uit:

Sinds 19/7/2009 geldt een nieuwe instructie aan DVZ over het regularisatiebeleid. Er zijn ook wijzigingen aan de criteria in geval van langdurige asielprocedure.

Dit beleid heeft een voorgeschiedenis:

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Het beleid werd in eerste instantie niet openbaar gemaakt via omzendbrief of reglementerende tekst; de Minister en de Dienst Vreemdelingenzaken gaven alleen mondelinge informatie.

Op 7 december 2006 gaf DVZ een beknopte schriftelijke toelichting bij haar praktijk, die werd gepubliceerd in parlementaire documenten en op de website van DVZ.

Op 26 maart 2009 gaf Minister Turtelboom een instructie aan DVZ die de bestaande criteria grotendeels handhaafde.

Op 19 juli 2009 gaf de regering een nieuwe instructie aan DVZ. Deze nieuwe en ruimere criteria voor regularisatie gelden nu nog. Ook voor lange procedures komt nu een ruimere doelgroep in aanmerking. De laatste wijzigingen worden verder in de tekst vermeld.

Sinds december 2004 krijgt het Vlaams Minderhedencentrum en het Forum Asiel en Migraties systematisch uitleg bij de juiste inhoud en draagwijdte van dit beleid vanwege het bevoegde kabinet en vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Deze informatie is gedetailleerder dan de officiële toelichting. Ze is echter bevestigd door de verantwoordelijken van de DVZ en is dus betrouwbaar.

Ondanks het gebrek aan wettelijke basis kan de DVZ de richtlijnen van de minister niet zomaar naast zich neerleggen. De Raad van State schorste via een arrest van 10 april 2006 een weigering van regularisatie waarbij de DVZ beweerde in het geheel niet gebonden te zijn door de verklaringen van de Minister over het regularisatiebeleid in geval van langdurige asielprocedure. De Raad van State oordeelde dat een dergelijke arbitaire houding en situatie van rechtsonzekerheid ontoelaatbaar is.

Verzoekers komen echter in aanmerking om gekwalificeerd te worden in de catégorie van prangende humanitaire situatie volgens deze instructie.

De instructie van 19 juli 2009 somt zes categorieën vreemdelingen op die geregulariseerd kunnen worden omdat de gewone verblijfswet het niet voorziet en omdat hun verblijf in België humanitair verantwoord is. Buiten de opgesomde situaties geldt een algemeen principe dat "wie niet verwijderd kan worden zonder mensenrechten te schenden, kan geregulariseerd worden wegens de prangende humanitaire situatie".

Voor tien specifieke situaties sprak de regering af dat ze een regularisatie rechtvaardigen. Dat staat in een instructie van 19 juli 2009.

Verzoekers hebben echter weet dat in december 2009 de Raad van State de instructie heeft vernietigd. Maar zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben bevestigd dat de criteria voor de instructie ten gronde blijven gelden en toegepast zullen worden. Dit principe wordt echter publiekelijk bekend gemaakt op de website: www.kruispuntmi.be Derhalve kunnen verzoekers zich op deze publicatie beroepen.

Verzoekers vallen in de catégorie van lange opeenvolgende procédures: Een asielprocedure die opgevolgd wordt door een aanvraagprocedure artikel 9 lid 3 of 9bis Verblijfswet

Zoals in punt 1 aangegeven zijn verzoekers aangekomen in België in januari 2010 en hebben op 1 februari 2010 een asielprocedure ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De dienst vreemdelingenzaken heeft hun dossier overgemaakt aan het commissariaat generaal voor de vluchtelingen. Op 6 april 2010 werd door het commissariaat generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend bij de RVV met aangetekende zending op 4 mei 2010. Bij arrest d.d. 27 juli 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van verzoekers. Op 4 mei 2010 werd er echter voor verzoekers een machtiging tót verblijf aangevraagd op grond van artikel 9 ter Vw. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 9 augustus 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Pas op 24 juni 2013 neemt de dienst vreemdelingenzaken een beslissing ten gronde in het kader van de procedure 9 ter Vw (zoals wordt vermeld op blad 2 lid 5 beslissing). Verzoekers vragen zich of deze

beslissing als betekend is geworden door de Stad ANTWERPEN aan verzoekers? Verzoekers kunnen zich niet meer herinneren dat zij de betekening van hun artikel 9 ter hebben ontvangen. Zij hebben op 13 augustus 2013 een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten. Deze werd echter verlengd tot 25 november 2013 wegens de geboorte van A.(...) (kleindochter van verzoeker en dochter van de minderjarige dochter van verzoeker),

Doch op 18 november 2013 (en dus niet zoals verkeerdelijk wordt vermeld op de bestreden beslissing 22 november 2013 - verzoekers verwijzen hiervoor naar stuk 3: het betreft het bewijs aangetekende zending naar de burgemeester van ANTWERPEN) werd er voor verzoekers een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis aangevraagd en deze werd onontvankelijk verklaard op 2 februari 2015. De datum is in deze niet zonder belang gezien op 18 november 2013 verzoekers nog een legaal verblijf hadden op basis van de verlening van het uitwijzingsbevel. In deze aanvraag werd duidelijk aangegeven in welke precaire humanitaire situatie eerste verzoekster zit naar aanleiding van de geboorte van de kleindochter K.(...).

Dit betekende dat verzoekers aldus, zonder dat hen het wettelijke en legaal verblijf hen werd ontzegd een procedure achter de rug hebben sedert 1 februari 2010 tot 2 februari 2015. Dit is dus net 5 jaar. Met het bevel van 13 augustus 2013 kan er geen rekening worden gehouden gezien verzoekers daarop een verlening hebben aangevraagd, die ze hebben verkregen tot 25 november 2013, op 25 november 2013 een nieuwe verlening van het uitwijzingsbevel hebben aangevraagd (stuk 4) en voor het einde van de eerste verlening namelijk op 18 november 2013 de machtiging tot verblijf hebben aangevraagd (stuk 3). Verzoekers verwijzen naar het beleid dat stelt: Vanaf 19/7/2009 wordt het bestaande critérium van regularisatie wegens langdurige asielpprocedure (4 jaar, of 3 jaar voor gezinnen met schoolgaande kinderen) uitgebreid naar de volgende langdurige elkaar opvolgende procédures (5 jaar, of 4 jaar voor 2 gezinnen met schoolgaande kinderen):

Verzoekers haar kinderen gingen naar school. Indien verwerende partij nu stelt in haar beslissing: Tenslotte legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat haar kinderen schoolgaand zijn. Dit zijn spijkers op laag water. Het niet naar schoolgaan wordt gesanctioneerd door de jeugdrechter en de ouders dienen zich te verantwoorden bij de politierechter. Bovendien heeft verwerende partij op 2 februari 2015 het dossier wel bestudeerd. Verzoekers verwijzen naar hun stuk 10. Het betreft een schoolattest van het S.E.I. waarbij duidelijk wordt gesteld dat K.(...) lessen volgt in deze instelling. Opnieuw verwijzen verzoekers naar het zorgvuldigheidsbeginsel die bij niet-naleving de nietigheid van de beslissing met zich meebrengt. Het zomaar bloot stellen in de bestreden beslissing op blad 2 lid 6 dat er geen bewijs voorligt dat de kinderen niet naar school gaan kan niet worden weerhouden. Verzoekers hebben wel degelijk duidelijk een schoolattest overgemaakt waaruit blijkt dat K.(...) lessen volgt en naar school gaat. Derhalve verzoekers hebben opeenvolgende procédures (zonder ooit in onwettig verblijf te hebben verbleven) van meer dan 5 jaar en dit met schoolgaande kinderen.

Verzoekers stellen aldus dat zij in de catégorie vallen die het beleid beschouwd als prangende humanitaire situatie. Het verblijf van verzoekers met hun schoolgaande kinderen is aldus humanitair verantwoord.

Gedurende meer dan 5 jaar hebben verzoeker nooit een uitvoerbare beslissing betekend gekregen om het grondgebied te verlaten. Bovendien werd hun verblijf verlengd tot 25 november 2013 en hebben verzoekers op 25 november 2013 opnieuw een verlening aangevraagd waarop zij nog steeds wachten op een beslissing daaromtrent.

Niettemin weerhoudt de dienst vreemdelingenzaken in haar volledige motivering op geen enkele wijze dat verzoekers gezien kunnen worden als een prangende humanitaire situatie zoals ze zelf voorhouden in hun beleid.

Verzoekers sommen hun procedures normaal op:

(...)

TOTAAL: 4 jaar 11 mden 52dgn

Derhalve hebben verzoekers een procedure van 5 jaar en 22 dagen achter de rug. Zij voldoen dus wel degelijk aan de instructie van Turtelboom. Deze werden vernietigd doch de Raad van State gezien het 'Vlaams Blok' een procédure had aangespannen. Doch minister Wathélet en zijn opvolgster hebben steeds verklaard dat zij deze instructie verder toepassen in het kader van hun discretionaire bevoegdheid. Derhalve konden verzoekers 'vertrouwen' op dit beginsel. Zoals gezegd werd dit kenbaar gemaakt door het beleid in kranten, website, ...

Verzoekers stelt aldus vast dat het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel zijn geschonden.

In de rechtsleer en rechtspraak wordt aan het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel een belangrijke positie toebedeeld. Ze worden daarbij getypeerd als een noodzakelijk geachte risico beperkende eigenschap van het recht in een democratische rechtsstaat. Deze beginselen belichamen met name een specifiek verwachtingspatroon van verzoeker tegen het recht in het algemeen en de wetgeving in het bijzonder. Meer concreet behelst het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat verzoeker in staat is de rechtsgevolgen van zijn

handeling op voorhand in te schatten. Alle rechtssubjecten, en dus verzoekers, moeten immers kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van overheidswege. Aldus dient te worden aangemerkt dat zowel het rechtszekerheids- als vertrouwensbeginsel een duidelijke waarborgfunctie omvatten naar de rechtsonderhorigen toe. Dit werd bevestigd in het arrest van de Raad van State van 10 april 2006 (arrest nr. 157.452).

Zoals hierboven gesteld deelt verwerende partij haar beleid mee aan het Forum voor migratie en asiel en verschijnt hun beleid op de websites van www.vreemdelingenrecht.be en www.kruispuntmi.be. Derhalve mag verzoeker dan ook verwachten dat hij op de inlichtingen die de dienst vreemdelingenzaken kenbaar maakt aan deze twee organisatie zich eveneens veruitwendigen in hun beslissingen.

Op datum van de bestreden beslissing d.d. 18 november 2013 waren verzoekers net 5 jaar en 22 dagen in *procédure*. De dienst vreemdelingenzaken weet dat verzoekers schoolgaande kinderen hadden (in tegenstelling tot de beslissing zat er wel degelijk een schoolattest gevoegd van K.(...)namelijk stuk 10 van de aanvraag artikel 9 bis Vw). Verzoekers konden aldus vanaf 18 november 2013 een positieve beslissing verwachten aangaande hun machtiging tot verblijf conform artikel 9 bis gezien zijn duidelijk in de categorie zoals hierboven vermeld bevonden.

Dat deze instructie nietig verklaard werden speelt echter geen enkele rol. De minister heeft tevens aan de bovenstaande instellingen verklaard dat hij de instructies verder zal blijven toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid die hij heeft in het kader van artikel 9 bis Vw.

Doordat de dienst vreemdelingenzaken hun beleid kenbaar maakt schept zij rechtmatige verwachtingen in hoofde van de rechtzoekende in casu verzoekers. Zoals hierboven gezegd konden verzoeker vertrouwen dat de minister haar beleid zoals deze uit de doeken wordt gedaan aan tal van organisatie zal volgen en dit ten einde arbitraire beslissingen tegen te gaan.

Derhalve stelt het beleid dat verzoekers wel degelijk geregulariseerd kunnen worden zonder dat de verblijfswet dit uitdrukkelijk voorziet. doch omdat het door de dienst vreemdelingenzaken zelf wordt aanvaard dat een wettelijk en legaal verblijf van meer dan 4 jaar zonder uitvoerbare beslissing en met schoolgaande kinderen een humanitaire situatie is die een regularisatie verantwoord.

Over het langdurige wettelijk en legaal verblijf zonder uitvoerbare beslissing om het grondgebied te verlaten wordt echter met geen woord gerept in de bestreden beslissing. Indien de dienst vreemdelingenzaken echter haar beleid zou hebben gewijzigd dient zij dit te motiveren in de bestreden beslissing waarom zij echter huidige situatie niet meer beschouwd als een humanitaire situatie. Verzoekers lezen in de motivatie van de bestreden beslissing daar niks over. De schoolloopbaan werd uit de doeken gedaan het verzoek tot machtiging conform artikel 9 bis Vw d.d. 18 november 2013. Dus op het ogenblik van de beslissing op 2 februari 2015 was het duidelijk dat verzoekers zich in een humanitaire situatie bevonden. Derhalve is artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 geschonden wegens gebrek der motivatie.

Samenvattend:

Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 juncto artikel 61 Vw Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Doordat verwerende partij hun beleid kenbaar heeft gemaakt schept zij rechtmatige verwachtingen in hoofde van verzoekers.

Schending zorgvuldigheidsbeginsel (geen spoor van de bijkomende verlening uitwijzingsbevel dd. 25 nov 2013, stellen dat er geen schoolattest bij de aanvraag werd gevoegd,...).

Het middel is derhalve gegrond."

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partijen:

"Verzoekster stelt dat in de bestreden beslissing niet terug te vinden is waarom de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden niet kunnen worden aanvaard. Zij zou willen weten wat wel als buitengewone omstandigheden kan worden beschouwd. Zij stelt dat de aangevoerde elementen niet geïsoleerd dienen te worden beoordeeld, maar "als een volledig weefsel." Zij stelt dat zij op 18 november 2013 een aanvraag zou hebben om uitstel te vragen van het bevel om het grondgebied te verlaten, doch dat daar niets over wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

Verzoekster verwijst tot slot andermaal naar de instructie en stelt dat zij in een prangende humanitaire situatie bevindt en recht heeft op een verblijfsrecht.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeksters kritiek geenszins ernstig is. Eenvoudig lezing van de bestreden beslissing toont aan dat op alle elementen, zoals uiteengezet in haar aanvraag, werd ingegaan. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt, wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd waarom de door haar aangevoerde elementen niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Verzoekster kritiek als zou moeten worden aangegeven wat wel als buitengewone omstandigheid dient te worden aanzien is geenszins ernstig. De materiële motiveringsplicht houdt geen verplichting in voor verwerende partij om een antwoord te bieden op alles waar verzoekster een antwoord op verwacht en of verlangt. Het is derhalve niet dienstig op te werpen dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden, nu verwerende partij niet aangeeft wat wel als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden.

“Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft dat de bestuurde in de hem aanbelangende beslissing de gronden kan terugvinden waarop die beslissing is gesteund om aldus met kennis van zaken te kunnen nagaan of het zinvol is gebruik te maken van de beroepsmogelijkheden waarover de bestuurde in rechte beschikt; dat de feitelijke en juridische motieven op eenvoudige wijze in de eerste bestreden beslissing kunnen worden gelezen, te weten dat de door de verzoekende partij aangevoerde elementen geen uitzonderlijk omstandigheden in de zin van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet vormen, dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput, dat de elementen betreffende de integratie het voorwerp van een onderzoek overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet kunnen uitmaken en dat de aanvraag in het land van herkomst kan gebeuren; dat uit het middel blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en ze inhoudelijk aanvecht; dat aldus aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan; dat het daartoe niet is vereist dat in de eerste bestreden beslissing wordt vermeld welke feiten wel als buitengewone omstandigheden in de zin van het voornoemde artikel 9, derde lid zouden gelden; dat het enige middel in die mate ongegrond is;” (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

Met haar algemeen en vaag betoog als zouden dat de aangevoerde elementen niet geïsoleerd mogen worden beoordeeld, doch als een ‘volledig weefsel’, toont zij bovendien niet aan dat dit tot een verschillende beoordeling aanleiding had kunnen geven. Zij toont niet aan als zou verwerende partij hierdoor tot een andere beslissing had kunnen komen.

Verzoekster kan bovendien niet voorhouden als dat verwerende partij in de bestreden beslissing had moeten ingaan op haar aanvraag tot uitstel van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Daargelaten het gegeven dat dit verzoek niet in het administratief dossier terug te vinden is, haalde verzoekster dit bovendien geenszins aan in haar aanvraag, zodat zij niet de verwachting kan dragen dat daaromtrent enige motivering zou dienen te worden gegeven.

Waar verzoekster andermaal verwijst naar de vernietigde instructie van 2009 dient te worden gewezen op de motieven van de bestreden beslissing:

“Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”

Verzoekster gaat met herhaalde uiteenzetting omtrent het feit dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, voorbij aan wat dienaangaande wordt aangegeven in de bestreden beslissing. Haar betoog is geenszins dienstig.

De instructie van 15 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State.

De verwerende partij verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009, waarbij de instructie werd vernietigd omdat die “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie.

In haar arrest nummer 43 038 van 5 mei 2010 oordeelde de Raad voor vreemdelingenbetwisting dienaangaande het volgende: “De Raad wijst er vooreerst op dat in zoverre de verzoekende partij verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 waarbij illegaal in België verblijvende personen tijdelijk de mogelijkheid werd geboden om een regularisatieaanvraag bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen, deze instructie bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 werd vernietigd zodat de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze kan beroepen op voornoemde vernietigde instructie”.

Bijgevolg werd er niet tekort gekomen aan het rechtszekerheidsbeginsel, doordat de verwerende partij geen rekening hield met de criteria van de instructie. Het rechtszekerheidsbeginsel laat immers, als beginselen van behoorlijk bestuur, de verwerende partij niet toe om ze contra legem toe te passen.¹ Ook verzoeksters beschouwing, als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doet geen

afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. Verzoeksters kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel. Het tweede middel is ongegrond."

2.2.3. Waar de verzoekende partijen opnieuw de schending van de formele motiveringsplicht aanvoeren, verwijst de Raad naar de bespreking van dit onderdeel onder punt 2.1.3. van dit arrest. Uit deze bespreking blijkt dat de gemachtigde op alle elementen van de aanvraag van de verzoekende partijen heeft geantwoord.

Waar de verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij enkel een samenvatting van de aangehaalde elementen weergeeft en geen *in concreto* afweging maakt, wijst de Raad er op dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet moet weergeven welke elementen zij wel zou kunnen weerhouden als een buitengewone omstandigheid. De verwerende partij dient op grond van de formele motiveringsplicht in een procedure 9bis van de Vreemdelingenwet te antwoorden op de aangehaalde elementen in de aanvraag door de verzoekende partijen en te motiveren waarom zij meent dat deze elementen wel of niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd kunnen worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op elk van de elementen geantwoord heeft en uitgebreid motiveert waarom geen van deze elementen kan weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden wanneer zij stellen dat zij zich afvragen welke de motieven zijn waarom hun elementen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij niet heeft gemotiveerd over de nieuwe aanvraag tot verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2013. Dit bevel was al een keer verlengd tot 25 november 2013. De verzoekende partijen stellen dat zij op 25 november 2013 opnieuw om een verlenging hebben gevraagd en dat de verwerende partij met deze aanvraag geen rekening houdt in de bestreden beslissing.

De Raad wijst er op dat de verzoekende partijen hebben nagelaten deze aanvraag tot verlenging te vermelden in hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij kan niet geacht worden te antwoorden op elementen die haar niet voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis zijn gebracht. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan waarom een aanvraag tot verlenging een buitengewone omstandigheid zou zijn. Indien dit element niet wordt aangehaald als een buitengewone omstandigheid, dient de verwerende partij hierop niet te antwoorden in een beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en dus enkel de ontvankelijkheidsvoorwaarden worden beoordeeld. Daarenboven wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen deze aanvraag tot verlenging hebben verstuurd naar de 'dienst verlenging uitwijzingsbevel' en dus niet uitdrukkelijk naar de dienst die aanvragen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet behandelt. Het is dus niet kennelijk onredelijk dat de bestreden beslissing geen verwijzing bevat naar de aanvraag tot verlenging van 25 november 2013 van het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 augustus 2013.

De verzoekende partijen maken geen schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling

van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partijen stellen terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De eerste bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden, die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen voerden de volgende buitengewone omstandigheden aan in de aanvraag:

- Prangende humanitaire situatie zoals bedoeld in de instructie van 19 juli 2009;
- Lange asiel- en regularisatieprocedure;
- Schoolgaande kinderen;
- Bescherming onder artikel 8 van het EVRM: gezinsleven van de tweede verzoekende partij met de heer A.T. en hun gemeenschappelijk kind en beschermenswaardig privéleven;
- Tekort aan arbeidskrachten in België;
- Artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 22.4 van de Grondwet.

De verzoekende partijen hebben bij hun aanvraag de volgende documenten toegevoegd:

- Paspoorten van de verzoekende partijen;
- Geboorteakte voor de dochter van de tweede verzoekende partij;
- Samenstelling gezin verzoekende partijen *d.d.* 8 januari 2013;
- Attest *d.d.* 10 september 2013 lessen Nederlands voor de eerste verzoekende partij;
- Schoolgetuigschrift *d.d.* 3 september 2013 voor tweede verzoekende partij voor schooljaar 2013-2014;
- Steunverklaring *d.d.* 14 november 2013 door de heer D.W.;
- Inburgeringsattest *d.d.* 29 augustus 2012;
- Verklaring en verblijfstitel B van de heer A.T., vader van de dochter van de tweede verzoekende partij;
- Verklaring en identiteitskaart van mevrouw K.D.B.;
- Verklaring en identiteitskaart van de heer L.P.;
- Verklaring en identiteitskaart van de heer R.D.B.;
- Schoolattest *d.d.* 5 november 2013 voor tweede verzoekende partij voor schooljaar 2010-2011;
- Schoolattest *d.d.* 5 november 2013 voor tweede verzoekende partij voor schooljaar 2011-2012;
- Schoolattest *d.d.* 5 november 2013 voor eerste verzoekende partij voor schooljaar 2010-2011;
- Attest cursus maatschappelijke oriëntatie 2010-2011 voor de eerste verzoekende partij.

2.2.3.2. De verzoekende partijen stellen dat zij in hun aanvraag nooit hebben beweerd dat de aangehaalde elementen op zich een buitengewone omstandigheid vormen, maar dat indien de gemachtigde de aanvraag goed en aandachtig zou bestuderen, het duidelijk zou moeten zijn de buitengewone omstandigheid bestaat uit de volledigheid van leven.

Uit artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan echter niet afgeleid worden dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet aanvaard werd bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon ingediend worden anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. De verzoekende partijen tonen bovendien niet aan waarom het geheel van de elementen wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen wanneer ze apart niet als dusdanig beschouwd kunnen worden.

2.2.3.3. De verzoekende partijen stellen dat de verwerende partij gebruik moet maken van de criteria in de instructie van 19 juli 2009 en dat zij aan deze criteria voldoen, waardoor de aanvraag ontvankelijk verklaard had moeten worden. De verzoekende partijen bekritisieren het standpunt van de verwerende partij waarin deze laatste stelt dat de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing is wegens de vernietiging door de Raad van State. De verzoekende partijen baseren zich dienaangaande op een analyse van de informatie die terug te vinden is op de website van het 'Kruispunt Migratie-Integratie' en de verklaringen van verwerende partij.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de Raad van State in 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit vernietigingsarrest werkt *erga omnes* zodat de instructie niet langer kan worden beschouwd als een geldige bron van recht, waardoor deze in de bestreden beslissing onmogelijk kan worden toegepast. Het betoog van de verzoekende partijen, dat de criteria van de instructie nog zouden gelden, zolang een aanvraag om verblijfsmachtiging niet wordt afgewezen door uitsluitend naar de instructie te verwijzen en voor zover de verwerende partij binnen haar discretionaire bevoegdheid handelt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Door de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 door de Raad van State werd de instructie met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer verwijderd, zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins nog mogelijk de toepassing van dit

vernietigd instrument aan te voeren, ook al valt het binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij om beleidslijnen voor zichzelf te hanteren.

Wat betreft de stelling dat verwerende partij – waarmee verzoekende partijen lijken te verwijzen naar de toenmalige staatssecretaris en de Dienst Vreemdelingenzaken – in samenwerking met het ‘Kruispunt Migratie-Integratie’ heeft aangegeven dat de instructie nog zal worden toegepast, dient te worden vastgesteld dat zulke eenzijdige verklaringen geen wettelijke of reglementaire norm, noch een wettelijke rechtsbron uitmaken. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te veronderstellen, dient verwerende partij de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een staatssecretaris, die werden opgepikt door het ‘Kruispunt Migratie-Integratie’. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij krachtens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Daarenboven brengt het vertrouwensbeginsel niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

De Raad dient aldus op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of vrijstelling verleend wordt van wettelijk vereiste voorwaarden. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de bedoelde instructie. De verzoekende partijen kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

In de bestreden beslissing wordt op correcte wijze gesteld dat de genoemde instructie nietig werd verklaard door de Raad van State. Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van de verzoekende partijen om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze aangegeven dat deze criteria vervat in de vermelde instructie als dusdanig niet meer van toepassing zijn. Een juridisch onjuiste analyse blijkt aldus niet. De verwerende partij stelde aldus ook geenszins dat situaties, zoals omschreven in de vernietigde instructie, geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging, doch vrijwaarde aldus net haar discretionaire bevoegdheid die inhoudt dat elke aanvraag op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

Waar de verzoekende partijen blijven verwijzen naar hun langdurig verblijf en de procedures die zij gevolgd hebben, wijst de Raad er op dat deze, gelet op het voorgaande, geen aanleiding kunnen geven tot het gebruik van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Bovendien zijn deze elementen beoordeeld geweest in de bestreden beslissing:

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 30.07.2010 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure - namelijk net geen zes maanden - was ook met van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig legaal verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Verzoekers waren steeds op de hoogte van het feit dat hun verblijfssituatie precair was en dat de mogelijkheid bestond dat de door hen ingestelde procedures negatief afgesloten zouden worden en dat zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Bovendien werd hen op 20.08.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."

De verzoekende partijen betwisten noch weerleggen deze motivering. Zij blijven volhouden dat deze elementen aanleiding geven tot buitengewone omstandigheden onder de instructie van 19 juli 2009. De Raad herhaalt dat de instructie vernietigd is en dat de verzoekende partijen zich niet dienstig kunnen beroepen op deze instructie.

De verzoekende partijen stellen eveneens dat zij langdurig legaal verblijf hebben aangezien er geen gegrondheidsbeslissing is genomen inzake hun procedure om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Ook op dit element is de bestreden beslissing ingegaan: *"De advocaat van betrokkenen verwijst naar een aan aanvraag 9ter, ingediend op 04.05.2010, die nog lopende zou zijn. Echter uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat deze aanvraag reeds op datum van 24 06 2013 ongegrond werd afgesloten. Dit element kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."*

De verzoekende partijen blijven in hun verzoekschrift echter vasthouden aan hun langdurig legaal verblijf aangezien zij nooit in kennis zijn gesteld van deze beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond is verklaard.

Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie op 24 juli 2013 de beslissing heeft genomen waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond is verklaard. Er kan echter geen kennisgeving van deze beslissing gevonden worden. Dit betekent echter niet dat deze beslissing zich nog niet in het rechtsverkeer bevindt of dat hiermee geen rekening mag gehouden worden. Een fout in de kennisgeving kan immers niet leiden tot de vernietiging van de beslissing zelf. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan waarom een vroegere procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een buitengewone omstandigheid beschouwd zou moeten worden.

De verzoekende partijen verwijzen in het kader van de instructie van 19 juli 2009 ook naar het schoollopen van de tweede en derde verzoekende partij. De Raad stelt nogmaals dat de instructie vernietigd werd. Bovendien werd in de bestreden beslissing gemotiveerd over het schoollopen van de tweede en derde verzoekende partij: *"Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien stellen we vast dat de zoon van betrokkene meerderjarige is en dus niet meer schoolplichtig. Tenslotte legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat haar kinderen schoolgaand zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."*

De verzoekende partijen stellen dat zij wel bewijzen van het schoollopen hebben neergelegd bij hun aanvraag. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat er inderdaad drie schoolattesten voor de tweede verzoekende partij en één voor de derde verzoekende partij te vinden zijn. Echter stelt de Raad dat de verzoekende partijen zich hiermee richten op een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partijen niet aantonen dat scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst en dat de tweede en derde verzoekende partij geen gespecialiseerd onderwijs volgen, volstaat om de bestreden beslissing inzake het schoollopen van de kinderen te schragen en te stellen dat dit element niet als een buitengewone omstandigheid aanvaard kan worden.

2.2.3.4. De Raad wijst er nogmaals op dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen verplichting inhoudt voor verwerende partij om toe te lichten welke vaststellingen *in casu* wel aanleiding zouden kunnen geven tot het besluit dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die de verzoekende partijen toelaat hun aanvraag om machtiging tot verblijf in België in te dienen. De verwerende partij dient slechts de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens te appreciëren en de verzoekende partijen tonen niet aan dat dit op een kennelijk onredelijke manier is gebeurd.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de boven besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijken te geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Het middel, voor zover het betrekking heeft op het zorgvuldigheidsbeginsel, is ongegrond.

2.2.3.6. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.3.7. De schending van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). *In casu* werd de instructie vernietigd door de Raad van State, zodat deze instructie en het daarbij horende *vademecum* niet meer voorkomen in het rechtsverkeer. Ook het beginsel "*patere legem quam ipse fecisti*" kan in de context van de vernietiging van de instructie niet worden aangenomen. Zoals reeds gesteld vormt de omstandigheid dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van de verzoekende partijen onderzoekt in het licht van de criteria van de vernietigde instructie, een invulling van zijn appreciatiebevoegdheid. Van belang voor het onderzoek of de materiële motiveringsplicht is nageleefd, is of de gemachtigde handelt

in alle redelijkheid en steunt op een correcte feitenvinding. Hiervoor verwijst de Raad naar de voorgaande bespreking van de materiële motiveringsplicht.

2.2.3.8. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Het vertrouwensbeginsel laat echter niet toe om een onwettige situatie te verantwoorden of te bestendigen. Er kan immers niet worden aanvaard dat verwerende partij het recht om gebruik te maken van een haar uit kracht van de wet toekomende bevoegdheid zou hebben verloren door gedurende een bepaalde tijd niet de hand aan de wet te hebben gehouden en aanvragen om machtiging tot verblijf die niet wetsconform werden ingediend toch te hebben behandeld (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

2.2.3.9. Voor het overige laten de verzoekende partijen na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden achten en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. In een derde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 9, §1, van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 7bis en 22bis van de Grondwet en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“De dienst vreemdelingenzaken is gebonden door internationale verdragen die de Belgische staat heeft geratificeerd. Verzoeker verwijst in casu naar artikelen 3 en 9 Kinderrechtenverdrag die, volgens verzoeker wel directe en bindende werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Verzoeker stelt vast dat zijn verwijdering een schending inhoudt van artikelen 3 en 9 Kinderrechtenverdrag.

Verzoeker verwijst in ieder geval naar het tweede middel waarin gesteld wordt dat iedereen verwijderd kan worden zolang er geen verdragsrechtelijke bepalingen (lees mensenrechten) worden geschonden.

Verzoekers zullen aantonen dat artikel 22 bis Belgische grondwet en de artikelen 3 en 9 van het kinderrechtenverdrag geschonden zullen worden bij een eventuele verwijdering van verzoekers uit het Rijk.

Verzoekers zullen eerst onderzoeken of de bepalingen wel een directe werking hebben in de Belgische rechtsorde. Er bestaat nogal wat verwarring hieromtrent. Verzoeker verwijst echter naar de rechtshistoriek van dit artikel 22 bis Grondwet. Artikel 22 bis is echter volledig gewijzigd bij de grondwetswijziging van 2008. Deze grondwetswijziging is niks anders dan de implementatie van het kinderrechtenverdrag tot doel. Verzoekers verwijzen naar een arrest van het Grondwettelijk hof dd. 7 maart 2013. Dat stelt: De fabel dat artikel 22 bis lid 4 en artikel 3 par. 1 kinderrechtenverdrag geen directe werking zou hebben is achterhaald door een recent arrest van 7 maart 2013 van het grondwettelijk hof. Het hof stelt in haar overweging B.9 het volgende: Zoals in B.5.3 naar voren is gebracht, verplichten zowel artikel 22 bis, vierde lid, van de grondwet als artikel 3 lid 1 van het verdrag inzake rechten van het kind de rechtscollages om in de eerste plaats het belang van het kind in aanmerking te nemen in procédures die op het kind betrekking hebben.

Verzoeker zal er op wijzen welke gevolgen de afwezigheid de vader / moeder kan hebben op het minderjarige kind.

Dit is van belang wat verwerende partij schrijft doorheen zijn volledige beslissing dat een scheiding van vader / moeder van het kind allemaal geen ernstige gevolgen zal hebben.

Verzoeker verwijst naar enkele sociologische studies die het belang van de vader / moeder in het opgroeiproces van kinderen heeft onderzocht. Samengevat blijkt uit deze wetenschappelijke studies dat de aanwezigheid van vader / moeder een belangrijke rol speelt in de ontwikkeling van haar dochter. De aanwezigheid van vader / moeder verlaagt de kans op crimineel en problematisch gedrag bij het kind, de aanwezigheid van vader heeft een positieve rol in verband met de cognitieve ontwikkelingen van het kind.

Derhalve dient de dienst vreemdelingenzaken er aldus op te waken dat de belangen van het pasgeboren kind A.(...) niet geschaad zullen worden. Alle handelingen die de dienst

vreemdelingenzaken zal nemen dienen aldus bekeken te worden of het belang van het minderjarig kind ermee gediend is.

Wat is het belang van het kind. Het belang van het kind bestaat hierin dat het kan opgroeien in een stabiel gezin, dat nog steeds de hoeksteen vormt van de samenleving. Het traditioneel gezin bestaat nog steeds uit een vader en een moeder waaraan het kind zich kan spiegelen om uit te groeien tot een volwaardig humaan persoon.

Het belang van het kind bestaat aldus uit het feit dat de vader / moeder nabij is en haar bijstaat in haar opgroei proces. Verzoeker verwijst hiervoor naar enkele sociologische studies die het belang van de vader / moeder in het opgroeiproces van kinderen heeft onderzocht. De volgende conclusie kunnen getrokken worden:

Als eerste toonde A. (1994) aan dat positieve betrokkenheid van de vader / moeder tijdens de kinderjaren positief gerelateerd is met het psychologisch welbevinden van de dochters en zonen op latere leeftijd.

De gevolgen van de toenemende betrokkenheid van de vader zijn ook in enkele andere grote studies onderzocht en de resultaten komen opmerkelijk met elkaar overeen.

Vaderbetrokkenheid heeft een positieve werking op de cognitieve, emotionele, sociale en fysieke ontwikkeling van kinderen. Kinderen met sterk betrokken vaders worden gekenmerkt door een grotere cognitieve competentie, meer empathie, mindere seksestereotype opvattingen en sterkere interne 'locus of control' (Radin, 1982, 1994; Pruett, 1983, 1985; Pleck, 1997).

Afwezigheid van vaders in het gezin verhoogt de kans op problemen op school en op problematisch crimineel gedrag.

Verder blijkt de pedagogische betekenis van vaders uit hun stimulatie van autonomie en van het ontdekken van het leven buiten het gezin.

Onderzoek naar etnische verschillen in de invloed van vader afwezigheid laat wisselende bevindingen zien.

In Vlaanderen geeft Hans Van Crombrugge (2003) aan dat er ook een onrechtstreeks effect is van vaderbetrokkenheid op de ontwikkeling van kinderen met name dat de betrokkenheid van de vader positief kan inwerken op de situatie van de moeders. Ze moeten namelijk werk en opvoeding gaan combineren en gaan er soms onderdoor.

Samen die taken delen kan voor moeders volgens hem de verbondenheid versterken. Van Crombrugge (2003) haalt hierbij ook aan dat problemen die haast systematisch voorkomen bij eenoudergezinnen niet het gevolg zijn van de afwezigheid van de vader, maar wel op de eerste plaats van de afwezigheid van een partner voor de vrouw die alles alleen moet doen (bron: Cattrysse, L. , Vaders en opvoedingsondersteuning. Een kwalitatief onderzoek naar de manier waarop vaders een plaats krijgen in initiatieven voor opvoedingsondersteuning in Brussel, masterproef (2012).

Uit deze wetenschappelijke studies blijkt aldus dat de aanwezigheid van vader / moeder een belangrijke rol speelt in de ontwikkeling van haar dochter. De aanwezigheid van vader / moeder verlaagt de kans op crimineel en problematisch gedrag bij het kind, de aanwezigheid van verzoeker heeft een positieve rol in verband met de cognitieve ontwikkelingen van het kind.

Indien door verzoekers aanwezigheid de ontwikkeling van het kind positief verloopt, kan het kind dan ook op latere leeftijd veel bijdragen aan de maatschappij. Dus de kleine kost om vader, verzoeker een verblijfsvergunning te verlenen, weegt niet op, op de kosten die kunnen voortvloeien uit het feit dat kind door de afwezigheid van verzoeker, problematisch-crimineel gedrag vertoond.

Dus in het belang van het kind en dus opgetrokken in het belang van de volledige maatschappij is de aanwezigheid van vader / moeder in het belang van het kind.

Bovendien heeft verwerende partij gemakkelijk praten. Heeft zijn nagegaan of het kind, A.(...) een verblijfsrecht heeft in Macedonië? ... Heeft verwerende partij nagegaan of de heer T.(...) A.(...) een verblijfsrecht heeft in Macedonië om moeder bij te staan ... ? Heeft de afwezigheid van A.(...) T.(...) geen invloed op zijn verblijfsrecht in België (artikel 19 Vw)?

Het argument dat verzoeker zijn aanvraag zou moeten doen in SKOPJE is een maatregel die buiten alle proporties is. Dus volgens dienst vreemdelingenzaken zou verzoeker een kost van een kleine 1.000 Euro moeten maken om haar, haar twee kinderen en haar kleindochter te vliegen of de treinen naar SKOPJE en aldaar haar aanvraag doen, aldaar wachten op een beslissing en dit terwijl haar kleindochter dochter maanden in onzekerheid zal zijn en zich zeker op deze jonge leeftijd zal afvragen waar is mijn moeder (het kleinkind heeft op heden geen verblijfsrecht in SKOPJE) evenmin heeft A.(...) T.(...) een verblijfsrecht in FYROM..

Dit afdoen door de te stellen dat dit geen buitengewone omstandigheid is, is voor verzoeker een raadsel.

Welke is de maatstaf die verwerende partij gebruikt ... Verzoeker zal het beginsel van buitengewone omstandigheden aantonen. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 73.025 d.d. 9 april 1998:

De Raad van State heeft in zijn arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt. nr. 73.025, 9 april 1998, 69).

De betrokkene moet aldus kunnen aantonen dat het onmogelijk is of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om zijn machtiging aan te vragen.

Er moet dus steeds een belangenafweging gemaakt worden tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9 lid 2 Vw en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Wanneer de ongemakken niet in verhouding staat tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen belangenafweging maakt tussen het doel en beoogde gevolgen. Inderdaad verzoekers een afstand laten afleggen van een kleine 2.300 kilometer om wat te doen ... aldaar in Skopje een verblijfsvergunning aan te vragen. Dit met gevolg dat zij gescheiden wordt van haar dochter. Zijn dochter die zeker zal lijden door de afwezigheid van verzoeker als haar vader / moeder. Temeer omdat het kind slechts 1 jaar is, zal het zijn moeder niet meer kennen als zij na meer dan een half jaar terug komt. Bovendien heeft verzoeker geen zekerheid dat zij opnieuw toegelaten zal worden op het grondgebied.

Mocht verwerende partij een belangen afweging hebben gemaakt, zou verwerende partij minstens de aanvraag ontvankelijk hebben verklaard.

Blijkbaar is voor verwerende partij niks een buitengewone omstandigheid.

De afwezigheid van moeder / vader zijn niet alleen buitengewoon nadelig voor verzoeker maar ook voor haar dochter die door de scheiding inderdaad problematisch gedrag zal vertonen. Het zelfde geldt voor artikel 7 bis Belgische Grondwet. Een argumentatie dat de vreemdelingenwet gerespecteerd dient te worden, dat dit betekent dat daardoor over grote afstanden gereisd moet worden en dat dit niet altijd milieuvriendelijk is, is nu helaas zo maar dit vormt geen buitengewone omstandigheid.

Uit deze motivering blijkt dat verwerende partij zich blijkbaar niks aantrekt van de milieugevolgen die hun beslissing teweeg brengt.

Deze motivering is echter niet deugdelijk. Verwerende partij dient een belangenafweging te doen. Namelijk het belang van het minderjarig kind, de milieugevolgen, ... tegenover de toepassing van artikel 9 Vw.

Hieruit valt de concluderen dat de bestreden beslissing op een kennelijke onredelijke wijze motiveert. Van een belangen afweging is geen sprake, de gevolgen worden door verwerende partij niet in rekening gebracht. Verwerende partij motiveert impliciet dat het kind geen problematisch gedrag zal vertonen (wat in strijd is met de wetenschappelijke sociologische studies), het inderdaad schadelijk is voor het milieu om verzoeker terug te sturen.

Stelt artikel 9 par. 1 niet dat de Staten alles in het werk stellen om een scheiding te voorkomen? Is dit artikel niet duidelijk?

Verwerende partij gaat aldus uit van onredelijke feiten (slechte gevolgen voor het milieu en gaat in tegen de wetenschappelijke studies dit alles ins strijd met artikel 9 par. 1 kinderrechtenverdrag, waar is het belang van het kind (artikel 3 Kinderrechtenverdrag en artikel 74/13 Vw in samenhang met artikel 22 Grondwet). Onredelijke feiten kunnen de beslissing niet schragen gezien onredelijke feiten niet in rechte kunnen worden gebruikt.

Een schending van de motiveringsplicht artikel 2 en 3 ligt voor de hand en dit in samenhang met artikel 7 bis, artikel 22 Belgische grondwet (Artikel 22 bis Grondwet is de uitwerking van artikel 3.1 Kinderrechtenverdrag en volgens het grondwettelijk hof dient verwerende partij in de eerste plaats het belang van het kind in aanmerking te nemen), artikel 74/13 en artikel 3, 9 kinderrechtenverdrag.

Verwerende partij heeft nagelaten om een belangenafweging te maken tussen het doel van de administratieve voorschriften en de ongemakken en het nadeel dat dit verschaft voor het gezin van verzoeker, het milieu). Het weze duidelijk dat een terugkeer naar Skopje om aldaar de aanvraag te doen conform artikel 9 lid 2 Vw buitengewoon nadelig is.

Verzoekers hebben in hun aanvraag wel degelijk omstandigheden aangetoond die buitengewoon zijn. Hierdoor is de beslissing kennelijk onredelijk."

2.3.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het derde middel van de verzoekende partij:

"Verzoekster verwijst in haar derde middel wederom naar het belang van het kind en stelt dat het in het belang van het kind is dat zij opgroeit in bijzijn van beide ouders. Zij stelt dat het kostelijk is om naar het land van herkomst terug te keren om aldaar een aanvraag in te dienen en dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de milieugevolgen van haar beslissing. Er zou geen belangenafweging zijn gemaakt.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing het volgende wordt aangegeven aangaande het belang van het kind:

“Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien heeft betrokkene steeds geweten dat de scholing van haar kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Bovendien stellen we vast dat de zoon van betrokkene meerderjarige is en dus niet meer schoolplichtig. Tenslotte legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat haar kinderen schoolgaand zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 22 van de Belgische Grondwet en artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind dat stelt dat de administratie bij het nemen van beslissing steeds het belang van het kind voorop dient te stellen. Echter, we merken op dat betrokkenen niet aantonen dat de belangen van het kind geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is immers niet noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind (RvV nr. 107.495 d.d. 29.07.2013). Bovendien, stellen we vast dat er geen samenwoning is met de vader van het kind en dat er dus geen sprake is van een effectieve gezinscel. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat er affectieve en/of financiële banden zijn tussen vader en kind. Het louter voorleggen van een geboorteakte en een zelfgeschreven verklaringen zijn niet voldoende als bewijs voor affectieve en/of financiële banden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster betwist met haar herhaald betoog niet dat zij niet heeft aangetoond dat de belangen van het kind geschaad worden, dat een terugkeer naar het land van herkomst immers niet noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is, dat er geen samenwoning is met de vader van het kind en dat er dus geen sprake is van een effectieve gezinscel, dat op geen enkele wijze aangetoond werd dat er affectieve en/of financiële banden zijn tussen vader en kind en dat het louter voorleggen van een geboorteakte en een zelfgeschreven verklaringen niet voldoende is als bewijs voor affectieve en/of financiële banden.

Aangaande verzoeksters uiteenzetting omtrent de kosten verbonden aan de terugreis en de milieugevolgen dient te worden aangegeven dat zij dit niet aanhaalde als buitengewone omstandigheid zodat hierop niet werd ingegaan.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing in strijd zou zijn met de door haar voorgehouden bepalingen. Er werd een correcte toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht werd evenmin geschonden, nu de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, die correct werden beoordeeld en er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot de beslissing werd gekomen.

Het derde middel is ongegrond.”

2.3.3. Voor de bespreking van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 in het kader van de formele motiveringsplicht, verwijst de Raad naar de bespreking van deze bepalingen onder punt 2.1.3. en punt 2.2.3. van dit arrest waar wordt gesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen heeft weergegeven.

Waar de verzoekende partijen nog opwerpen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de kosten en de milieugevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen deze elementen niet hebben opgeworpen voor het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij kan in de bestreden beslissing geen rekening houden met elementen waarvan zij geen kennis had voor het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen maken geen schending aannemelijk. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3.3.1. De verzoekende partijen voeren de schending aan van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 22bis van de Grondwet. Zij stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het belang van het kind van de tweede verzoekende partij en dat er geen belangenafweging is gebeurd.

In de bestreden beslissing wordt echter het volgende gemotiveerd omtrent de dochter van de tweede verzoekende partij: *“ Betrokkene verklaart dat haar minderjarige dochter een relatie heeft met mijnheer*

T.(...) A.(...) (R.R. (...)), die over verblijfsrecht beschikt in België. Echter toont zij niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waardoor zij niet naar hun land kunnen terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie, betrokkene zich in regel dient te stellen met de voorwaarden van het artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

Ook het feit dat haar minderjarige dochter en haar partner intussen samen een kindje, T.(...) A.(...) (R.R. (...)), hebben vormt geen buitengewone omstandigheid waardoor betrokkenen niet naar hun land van herkomst kunnen terugkeren om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. We stellen vast dat de vader van het kind niet samenwoont met betrokkenen en dat er dus geen sprake is van een gezinscel. De loutere verklaring dat de vader van het kind officieus zou inwonen bij betrokkenen, kan niet aanvaard worden. Het gaat hier om een loutere verklaring, zonder enige vorm van bewijs en dit is niet voldoende om te kunnen spreken van een gezinscel. Bovendien merken we op dat deze verplichting een eventuele tijdelijke scheiding inhoudt, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

(...)

Betrokkenen beroepen zich op artikel 22 van de Belgische Grondwet en artikel 3 van het internationaal Verdrag . voor de Rechten van het Kind dat stelt dat de administratie bij het nemen van beslissing steeds het belang het kind voorop dient te stellen. Echter, we merken op dat betrokkenen niet aantonen dat de belangen van het kind geschaad worden. Een terugkeer naar het land van herkomst is immers met noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind (RvV nr. 107.495 d.d. 29.07.2013). Bovendien, stellen we vast dat er geen samenwoning is met de vader van het kind en dat er geen sprake is van een effectieve gezinscel. Betrokkenen tonen op geen enkele wijze aan dat er affectieve en/of financiële banden zijn tussen vader en kind. Het louter voorleggen van een geboorteakte en een zelfgeschreven verklaringen zijn niet voldoende als bewijs voor affectieve en/of financiële banden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Daargelaten de vraag of de bepalingen waarvan de verzoekende partijen de schending aanvoeren rechtstreekse werking hebben, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen nalaten *in concreto* aan te tonen welke belangen van het kind geschonden zouden worden indien de verzoekende partijen naar hun land van herkomst moeten terugkeren om aldaar een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf te bekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het belang van het kind. De verzoekende partijen gaan echter niet verder in op deze motieven en stellen in hun verzoekschrift dat het belang van het kind geschonden is en dat een scheiding tussen kind en vader een enorme impact zal hebben op het (latere) leven van het kind.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen geen enkel begin van bewijs voorleggen. Een affectieve en/of financiële band tussen vader en kind wordt niet aangetoond, waardoor het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te stellen dat een tijdelijke scheiding de belangen van het kind niet zullen schaden. Bovendien blijkt uit de bespreking van het eerste middel dat het bestaan van een gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, niet aanvaard wordt. Ook in het licht van artikel 8 van het EVRM is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat een tijdelijke scheiding geen schending inhoudt van de belangen van het kind. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, dient de verwerende partij helemaal niet na te gaan of de heer A.T. verblijfsrecht heeft in Macedonië. Een tijdelijke scheiding tussen vader en kind wordt immers niet als kennelijk onredelijk beschouwd. Bovendien maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het kind niet tot het grondgebied van Macedonië toegelaten zal worden.

De verzoekende partijen hebben de schending van de belangen van het kind aangevoerd, maar houden het bij het uitwerken van deze schending bij een loutere bewering dat de belangen van het kind geschonden zullen zijn en gaan niet verder in op de motieven van de bestreden beslissing. Een blote bewering zoals *in casu* kan de motieven van de bestreden beslissing niet weerleggen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.3.3.2. De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing is *in casu* een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is dus geen verwijderingsbeslissing waarnaar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk verwijst. De verzoekende partijen kunnen zich niet dienstig op deze bepaling beroepen. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

2.3.3.3. Waar de verzoekende partijen de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 7bis van de Grondwet in de hoofding van hun derde middel aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partijen beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 7bis van de Grondwet, zonder verder in te gaan op welke wijze deze bepalingen zijn geschonden. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS